

Beste medeparochianen,
beste broeders en zusters,

We hebben vandaag een prachtig evangelie over dankbaarheid.

Weet u, een dankbaar mens is altijd een mooi mens.

Mijn eerste pastoor die ik als priester mocht opvolgen,
pastoor Arie Lalleman,
was zo'n mens.

Een dankbaar iemand.

En die dankbaarheid kon je bijna van zijn gezicht aflezen.

Hij gaf altijd iedereen complimentjes.

Of je nou priester was, of lector,
of misdienaar of koster of wie dan ook,
altijd had hij voor iedereen
een woord van waardering
en altijd was hij dan vol dankbaarheid.

En daarom was iedereen altijd blij om in zijn buurt te zijn.

Dankbaarheid werkt ook aanstekelijk.

Daar wordt iedereen blij van.

Wist u dat ons woord 'eucharistie'
eigenlijk ook dankbaarheid betekent?

Het is een Grieks woordje.

Als je in Griekenland op een terras een kopje koffie drinkt
en je wil de ober daarna bedanken, dan zeg je:
eucharistie.

Natuurlijk spreken ze het dan weer net even
iets anders uit: Efcharisto.

Maar het is hetzelfde woord.

Onze Mis, onze Eucharistie is eigenlijk een dankoffer.

Om God dankbaar te zijn voor Jezus, als het Brood des levens.

Dankbaar voor het Lichaam en Bloed van onze Heer Jezus Christus.

In het evangelie van vandaag hoorden we ook over dankbaarheid.

Tien melaatsen worden genezen.

Alle tien.

Maar er was er maar één,

die echt dankbaar was voor zijn genezing.

Melaatsheid was een uiterst besmettelijke ziekte.
Iemand die melaats was mocht absoluut niet
in de nabijheid van anderen komen.
In het evangelie lezen we dan ook
dat de tien melaatsen op grote afstand
van Jezus bleven.
Het doet me bijna denken aan onze Coronatijd!
En daarom moesten ze dan ook luid roepen
om Jezus over zo'n afstand te kunnen bereiken.

Maar weet u wat ik nu zo interessant vind!
Ieder wonder bij Jezus is weer anders.
Soms raakte Jezus een melaatse gewoon aan.
Dan is Jezus nergens bang voor!
En dan geneest Jezus zo'n melaatse
juist door hem aan te raken.

Maar hier gebeurt weer wat anders.
Jezus raakt ze niet.
Jezus gaat niet naar ze toe.
Maar Jezus zegt alleen maar tegen deze tien melaatsen:
'Gaat u laten zien aan de priesters.'
Verder zegt of doet Jezus helemaal niets.

Maar wat houdt dat ene zinnetje nu eigenlijk in:
'Gaat u laten zien aan de priesters?'
Wel, dat moet ik misschien even uitleggen.
Mocht een melaatse van zijn ziekte genezen,
-soms ging melaatsheid wel weer eens vanzelf over-
dan moest die persoon zich eerst aan een priester laten zien.
Want alleen een priester mocht vaststellen
of iemand werkelijk was genezen.
En mocht zo'n priester dan inderdaad vaststellen
dat iemand genezen was,
dan moest deze persoon ook nog eens
een soort reinigingsceremonie ondergaan.
Zijn haren werden dan afgeschoren.

Zijn kleren werden gewassen.
En hij moest zich in water baden.
En als de priester hem dan echt helemaal rein hadden verklaard,
ja, dan mocht hij zich weer onder de mensen begeven.

En zo gaan deze tien melaatsen op Jezus' woord
op weg naar Jeruzalem.
En waarachtig, onderweg voelden ze
dat hun genezing doorbrak.
Dat ze weer helemaal rein werden.
Wat zal dat voor hen een wonderbaarlijke ervaring zijn geweest.
Dat je ineens merkt dat je melaatsheid verdwijnt.

Maar nu komt de kern van dit verhaal.
Alle tien melaatsen werden dus genezen.
Maar slecht één keert er terug
om Jezus te bedanken.
En deze ene is nota bene een Samaritaan.
Dat wil zeggen: in de ogen van de Joodse mensen
een buitenstaander, een minderwaardig iemand.
Iemand die door heel veel mensen niet werd meegeteld.
Maar het is juist deze Samaritaan
die naar Jezus teruggaat om Hem te bedanken.

En alleen deze ene Samaritaan
heeft nu een echte ontmoeting met Jezus!

En in die ontmoeting gebeurt er nu
nog iets heel bijzonders.
Want nu spreekt Jezus de volgende woorden uit
over deze genezen melaatse.
'Sta op en ga heen.
Uw geloof heeft u gered.'
Wat zou dat toch betekenen?
Hij was toch al genezen van zijn melaatsheid!
Ja, zeker.
Maar nu gebeurt er nog iets bijzonders.

Nu wordt hij ook nog diep in zijn hart genezen.

Gered!

Daarom zegt Jezus nu tegen hem:

'Sta op en ga heen.

Uw geloof heeft u gered.'

Nu is hij niet alleen van zijn melaatsheid genezen,
maar is hij ook nog eens van binnen genezen.

Nu is hij een dankbaar mens geworden.

Oh, ik hoop zo dat ook wij dat mogen leren:
om dankbare mensen te worden.

Misschien mag ik nog één opmerking tot slot maken.

Ik zie zo vaak mensen aanvallen

wanneer zij gaan eten.

Vergeef me de vergelijking,
maar het lijkt op varkens die hun snuit
in een voederbak steken.

Aanvallen!

Ik vind dat altijd vreselijk om te zien.

En nu bedoel ik nog niet eens

dat je een kruisje zou moeten slaan

voordat je gaat eten,

zoals wij katholieken dat altijd gewend waren.

Natuurlijk is dat mooi.

Maar ik bedoel dit:

Je kunt toch op z'n minst

eerst even kijken naar de schotel die voor je staat.

Eerst even kijken hoe mooi het eten wordt opgediend.

Even ruiken hoe heerlijk het eten waarschijnlijk
zal gaan smaken.

En voor ons als gelovigen:

Even dankbaar zijn voor God, onze Vader,
die ons weer ons dagelijks brood geeft.

Precies zoals die ene Samaritaan
in ons evangelie van vandaag.

Weet u, dan wordt eten niet alleen maar schransen,
maar dan wordt eten ook
voedsel voor een dankbaar hart!
Want daar gaat het ten diepste om!
Dankbaarheid!
Alleen dankbaarheid maakt ons tot 'mooie' mensen!